

புயலுக்குத் தப்பிப் பிழைத்தல் [27:21-28:2]

பவுலின் ரோமாபுரிப் பயணமானது அவரும் அவருடைய கப்பல் தோழர்களும் செசரியாவில் இருந்து கரை வழியே பயணம் செய்கையில் எவ்வித நிகழ்ச்சியும் இல்லாமல் தொடங்கியது. இருந்தாலும், அவர்கள் சீதோனை விட்டுப் புறப்பட்டு, மேற்கு நோக்கிப் பயணம் செய்ய முயற்சி செய்த பொழுது அவர்கள் எதிர் காற்றினால் தாக்கப்பட்டார்கள். பல வாரங்கள் பயணம் செய்தும் சிறிதளவே முன் சென்ற நிலையில் அவர்கள் கிரேத்தா தீவின் தென்பகுதிக்கு ஒதுக்கப்பட்டார்கள், அங்கு நல்லதுறைமுகம் என்ற இடத்தில் அவர்கள் தற்காலிகமாக புகலிடத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள் இன்னும் சற்றுத் தகுதியான துறைமுகம் ஒன்றுக்குப் பயணப்பட முயற்சி செய்தபோது, அவர்கள் புயலில் - முடிவற்றதாகக் காணப்பட்ட ஒரு புயலில் - அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

பரிதாபகரமான நாளுக்கு அடுத்த நாள், பயங்கரமான இரவுக்கு அடுத்த இரவில், மலைபோல் எழுந்த கடலின் அலைகளில் எழும்பி விழுந்தார்கள். கனத்த, முறிபடாத மேகங்கள் எந்த ஒரு கணக்கீட்டையும் தடை செய்தன: கப்பலின் நிலைப்பாடு பற்றி கப்பல் தலைவரிடம் கருத்து எதுவும் இருக்கவில்லை ... முக்கியச் சரக்கான கோதுமை யானது முற்றிலுமாகத் தண்ணீரால் சூழப்பட்டிருந்தது - அந்த மூட்டைகள் மேலும் கீழும் ஆடும் கப்பலில் நகர்த்த முடியாதபடி கனமாகவும், தண்ணீரால் முற்றிலும் நனைந்ததாகவும் இருந்தன, மற்றும் எல்லா வேளையிலும் அவை எடையை அதிகமாக்கின.

நீர் மட்டம் உயர்ந்தது, கப்பல் தாழ்ந்த நிலைக்கு வந்தது, புயல் அடித்துக் கொண்டிருந்த பதினோராம் அல்லது பன்னிரண்டாம் நாள் வரையிலும் “தப்பிப் பிழைப்போமென்கிற நம்பிக்கை முழுமையாகவும் அற்றுப் போயிற்று.” கப்பல் நீரால் நிரம்புவதைத் தவிர்க்க

முடியாதிருந்தது- புயலானது வலுவிழந்தாலும் கூட ஒரு சில நாட்களில் - அவர்கள் கப்பலைக் கை விட்டால் எல்லாரும் அழியக் கூடிய அபாயம் இருந்தது.¹

அவர்கள் எவ்விதமாய் உணர்ந்தார்கள் என்பதை உங்களில் பலர் அறிவீர்கள். ஒவ்வொருவருமே வீட்டுப் புயல்கள், நிதிநிலைப் புயல்கள், வியாபாரப் புயல்கள் போன்றவற்றில் இருந்திருக்கின்றோம், இருக்கின்றோம் அல்லது இருப்போம். மருத்துவரிடம் இருந்து மோசமான அறிக்கையொன்றை நாம் பெறும்போது, நாம் முற்றிலும் நம்பியிருந்த குழந்தை நமக்கு முதுகைத் திருப்பும்போது, நாம் காட்டிக் கொடுக்கப்படும் பொழுது, நமக்குள்ளாகப் புயல் பொங்கி வீசுகின்றது. நம்பிக் கையை இழந்து போகுதல் என்றால் எதை அர்த்தப்படுத்து கின்றதென்று உங்களில் சிலர் அறிவீர்கள்.

பவுலின் ரோமாபுரிப் பயணம் பற்றி வரலாற்றை நாம் தொடங்குகையில், எதிர்காற்று மற்றும் புயல் ஆகியவற்றையே நாம் வலியுறுத்தம் செய்தோம். இப்பொழுது, பவுல் எப்படி புயலுக்குத் தப்பிப் பிழைத்தார்-மற்றும் நீங்கள் உங்களுக்கு ஏற்படும் புயலுக்கு எப்படித் தப்பிப் பிழைக்க முடியும் என்பதை நாம் காண்போம். வாழ்க்கைப் புயல்கள் தாக்கும் பொழுது, நீங்கள் தனிமையில் இருப்பதில்லை என்பதை நீங்கள் அறிய வேண்டியது அவசியமாகும்!

சாத்தியமான நிலையை எதிர்பார்த்தல்²

வாழ்க்கைப் புயல்களில் நீங்கள் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டு மென்றால், அவைகள் வரும் என்ற உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ள நீங்கள் உங்கள் மனநிலையில் தக்க தயாரிப்புகளோடு இருக்க வேண்டும். பவுல் மிகச் சரியாக எங்கிருக்க வேண்டுமோ - இயேசுவின் நாமத்திற்குச் சாட்சி சொல்வதற்காக ரோமாபுரி செல்லும் வழியில் - அங்கிருந்தாலும், எதிர்காற்றுகள் இன்ன மும் வீசிக் கொண்டிருந்தன. கடைசியாகப் புயலும் வீசியது. நீதியுள்ளவர்கள் மேலும் அநீதியுள்ளவர்கள் மேலும் மழை பெய்கிறது (மத். 5:45); நல்லவர்கள் மற்றும் பொல்லாதவர்கள் ஆகியோர் அனைவரின் தலைகளையும் சுற்றிப் புயல்

அடிக்கிறது. புயல் வீசுவது என்பது நீங்கள் தேவனால் கை விடப்பட்டு விட்டதாக அர்த்தப் படுத்துவதில்லை; அவை வாழ்வின் ஒரு பாகமாக மட்டுமே இருக்கின்றன-மற்றும் சில வேளைகளில் உங்களைச் சிறந்தவராக்குவதற்காகத் தேவனுடைய திட்டத்தின் பாகமாகவும் அவை இருக்கின்றன. அவை உங்களை மண்டியிடும்படி பலவந்தம் செய்தால், நீங்கள் அப்பொழுது முழங்காலில் இருக்க வேண்டிய சமயமாய் இருந்திருக்கும்.

வாக்குத்தத்தங்களை

விளக்கப்படுத்துதல் (27:21-26)

நம்பிக்கையின்மையினால் பவுல் மண்டியிடும்படி பலவந்தப்படுத்தப்பட்ட போது, அவர் ஜெபிக்கத் தொடங்கினார். வருத்தம் நிறைந்த அவரது இரவில், அவர் தேவனிடத்திலிருந்து வாக்குத்தத்தம் ஒன்றைப் பெற்றார். அடுத்த நாள் காலையில் அந்த அப்போஸ்தலர் நம்பிக்கையின் செய்தியை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளத் துரிதப்பட்ட இடத்திலிருந்து நாம் வரலாற்றை இங்கு தொடங்குகின்றோம்: “பவுல் அவர்கள் நடுவிலே நின்று: ‘மனுஷரே, இந்த வருத்தமும் சேதமும் வராதபடிக்கு என் சொல்லைக் கேட்டு, கிரேத்தா தீவை விட்டுப் புறப்படாமல் இருக்க வேண்டியதாயிருந்தது’” (வ. 21ஆ). (அவர்களைத் திட்டுவது என்பது பவுலின் நோக்கமாய் இராமல், அதே தவறை மறுபடியும் செய்யாதிருக்கும்படி அவர்களை வற்புறுத்துவதே அவரது நோக்கமாய் இருந்தது.) பிறகு, அலறும் புயலுக்கு மேலாக அவரது ஆறுதலின் வார்த்தைகள் தைரியமாய் ஒலித்தன:

ஆகிலும், திடமனதாயிருங்களென்று இப்பொழுது உங்களுக்குத் தைரியஞ் சொல்லுகிறேன். கப்பற் சேதமேயல்லாமல் உங்களில் ஒருவனுக்கும் பிராணச் சேதம் வராது. ஏனென்றால் என்னை ஆட்கொண்டவரும் நான் சேவிக்கிறவருமான தேவனுடைய தூதனானவன்³ இந்த இராத்திரியிலே என்னிடத்தில் வந்து நின்று: பவுலே, பயப்படாதே, நீ இராயனுக்கு முன்பாக நிற்க வேண்டும்.⁴ இதோ, உன்னுடனேகூட யாத்திரை பண்ணுகிற

யாவரையும் தேவன் உனக்குத் தயவு பண்ணினார் என்றான். ஆனபடியினால் மனுஷரே, திடமனதாயிருங்கள். எனக்குச் சொல்லப்பட்ட பிரகாரமாகவே நடக்கும் என்று தேவனிடத்தில் நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன் (வ. 22-25).

பவுல் தமது பாதுகாப்பிற்காக மட்டுமின்றி, கப்பலில் இருந்த எல்லாருடைய பாதுகாப்பிற்காகவும் ஜெபித்திருந்தார் என்பது உறுதி - தேவன் அவரது ஜெபத்திற்குப் பதில் அளித்தார்.⁵ நீங்கள் புயலின் நடுவில் இருக்கும்பொழுது, வாழ்க்கையினால் சீரழிக்கப்பட்டவர் நீங்கள் மட்டுமல்ல என்பதை நினைவில் வையுங்கள் (1 கொரி. 10:13அ). உங்களுக்காகவும், மற்றவர்களுக்காகவும் ஜெபித்துக் கொள்ளுங்கள் (யாக். 5:16); சுயமைய நோக்கத்தைக் காட்டிலும் மனிதனை வேகமாக அமிழ்த்துவது வேறு எதுவும் இல்லை.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தில் நல்ல மற்றும் கெட்ட செய்திகள் அடங்கியிருந்தன: அவர்கள் உயிர் பிழைப்பார்கள், ஆனால் கப்பலானது இழந்து போகப்படும். பவுல் “ஆயினும், நாம் ஒரு தீவிலே விழ வேண்டியதாயிருக்கும்” (வ. 26) என்று கூடுதலாகக் கூறினார். அவர்கள் காக்கப்படுவார்கள் என்று தேவன் வாக்குத்தத்தம் கொடுத்தார், ஆனால் அது சுலபமாயிருக்கும் என்று அந்த வாக்குத்தத்தமானது அர்த்தப்படுத்தவில்லை. கடினமான வேளைகள் வருவதாயிருக்கலாம் - ஆனால் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தமானது அவைகளில் நிலைநிற்கும்.

தேவன் நமக்கும் நம்பிக்கையின் செய்தியொன்றை வைத்திருக்கின்றார். பவுலுக்கு நடந்தது போல பரலோகத்தின் தூதன் ஒருவர் உங்களிடத்திலும் என்னிடத்திலும் வர மாட்டார், ஆனால் தேவனுடைய “மகா மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்கள்” (2 பேது. 1:4; எபி. 8:6ஐயும் காணவும்) நமக்கு உண்டு - மற்றும் செய்தியானது அதே போலவே நிலைநிற்கின்றது: “திடமனதாயிருங்கள்” (சங். 27:14; யோவா. 16:33)! கர்த்தர் நம்மை உறுதிப்பாடு எதுவுமின்றி விட்டு விட்டார் என்ற பிரச்சனை இல்லை.⁶ “எனக்குச் சொல்லப்பட்ட பிரகாரமாகவே நடக்கும் என்று தேவனிடத்தில் நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன்” (அப். 27:25ஆ;

யோவா. 20:27ஐயும் காணவும்) என்று கூறிய பவுலின் விசுவாசமானது நம்மிடத்தில் குறைவுபடுகின்றது என்பதே பிரச்சனையாக இருக்கின்றது.

வாழ்க்கையின் புயல்களை நாம் வெற்றி கொள்ள வேண்டுமென்றால், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை நாம் விளக்கப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். இந்த வாக்குத்தத்தங்களை நாம் முதலாவது நமக்கு திரும்பத் திரும்ப விளக்கப்படுத்திக் கொள்ளும் போது, இவைகள் நமது மனங்கள் மற்றும் சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்து பதிகின்றன. இவைகளை எழுதி, நாம் தினமும் காணக்கூடிய இடங்களில் வைக்கக்கூட நாம் விரும்பலாம். பிறகு, பவுல் செய்ததுபோல நாம் இந்த வாக்குத்தத்தங்களை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

நாம் வாக்குத்தத்தங்களை விளக்கப்படுத்தினால், நமது பிரச்சனைகள் புகை போலக் கரைந்து போய் விடுமா? பெரும்பாலும் அப்படியாகாது. தேவனுடைய நம்பிக்கையான செய்தியைப் பற்றிப் பவுலின் அறிவிப்பானது கடலை அமைதிப்படுத்தவில்லை. மாலுமிகள் தங்கள் பணியைத் தொடரும்படியாக மேகங்கள் விலகவில்லை. வெளிப்படையான மாற்றம் எதுவும் நடக்கவில்லை; புயல் தொடர்ந்து குமறிக் கொண்டுதான் இருந்தது. மாற்றம் என்பது உள்ளானதாக-எண்ணப்போக்கில் ஏற்பட்டதாக - இருந்தது. பவுலுக்கும், விசுவாசிக்கும் மற்ற யாவருக்கும் கூட இந்த மாற்றமானது நிச்சயமாகவே வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது. வாழ்க்கைப் புயல்களின்போது நீங்களும் நானும் கர்த்தருடைய வாக்குத்தத்தங்களில் நம்பிக்கை கொண்டால், புறம்பான மாற்றம் ஏற்படுவது மிகவும் அரிதானதாகவே இருக்கும்; சூழ்நிலைகள் ஒரே மாதிரியானதாகவே இருக்கும். உண்மை மாறுதலானது உள்ளானதாய் இருக்கின்றது: நாம், “எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான தேவசமாதானத்தை” (பிலி. 4:7அ) அறிகின்றோம்!

பிரசன்னத்தை வெளிக்காட்டுதல் (27:27-37)

கப்பலானது “ஒரு தீவிலே விழ வேண்டியதாயிருக்கும்” (வ. 26) என்று தூதன் பவுலிடத்தில் கூறியிருந்தான். அந்த “ஒரு தீவு” என்பது புயல் முதலில் தாக்கியிருந்த இடத்திலிருந்து ஐநூறு மைல்கள் தூரத்தில் இருந்த மெலித்தா தீவு ஆகும் (28:1). நில வரைபடத்தைக்காணவும்; மத்திய தரைக்கடலில் ஒரு புள்ளியாக மெலித்தா விளங்கியது. கப்பலானது இப்படியும் அப்படியுமாக அலைவு பட்டு ஓடுகையில் (27:27) அது அந்தச் சிறு துண்டு நிலத்துடன் தொடர்பு கொள்வது எப்படி சாத்தியமாகக் கூடும்? தேவனே கப்பலோட்டியாயிருந்தார். கப்பலையும், பயணிகளையும் அழிப்பதாகப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த அதே காற்றை தேவன் அவர்களின் அடைவிடத்தைச் சேருவதற்கு வழிகாட்டப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் (ரோமர் 8:28). தேவன் தமக்குச் சொந்தமானவர்களைக் கை விடுவதில்லை; அவர்களின் வாழ்வில் அவர் தொடர்ந்து செயலாற்றுகின்றார்.

“பதினாலாம் இராத்திரியான போது, நாங்கள் ஆதிரியாகக் கடலிலே⁷ அலைவுபட்டு ஓடுகையில், நடுஜாமத்திலே கப்பலாட்களுக்கு ஒரு கரை கிட்டி வருகிறதாகத் தோன்றிற்று” (வ. 27). அநேகமாக அவர்கள், அலைகள் கரையில் மோதும் ஓசையைக் கேட்டிருக்கக்கூடும். “உடனே அவர்கள் விழுது விட்டு இருபது பாகமென்று [120 அடிகள்] கண்டார்கள்; சற்றற்புறம் போன பொழுது, மறுபடியும் விழுது விட்டுப் பதினைந்து பாகமென்று கண்டார்கள் [90 அடிகள்]” (வ. 28). இங்கு அதிகமான நல்ல/கெட்ட செய்தியிருந்தது: நிலப் பகுதியை அவர்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது நல்ல செய்தியாகும்; இருளில் ஒளிந்திருந்த அபாயம் என்பது கெட்ட செய்தியாகும். “பாறையிடங்களில் விழுவோமென்று பயந்து, பின்னணியத்திலிருந்து நாலு நங்கூரங்களைப் போட்டு” (வ. 29அ). பொதுவாகக் கப்பல்கள் அவைகளில் முன்னணியத்தில்தான் நங்கூரம் போடப்படும், பின்னணியத்தில் நங்கூரமிடப்படுவதில்லை. இருப்பினும், காற்றானது நிலத்தை நோக்கி வீசிக் கொண்டிருந்ததால், கப்பலைப் புயல் கரையை நோக்கியவாறு வைக்கும் வகையில் அவர்கள்

நங்கூரங்களைப் போட்டார்கள்.

கப்பலைப் பாதுகாப்பதற்குத் தங்களால் முடிந்தவற்றைச் செய்த பிறகு, “பொழுது எப்பொழுது விடியுமோ” (வ. 29ஆ) என்று காத்திருந்தார்கள். உண்மையில் பொழுது விடிவதற்காக அவர்கள் ஜெபித்தார்கள். நீங்களும் கூட இருளில் அபாயத்தை உணரும் மோசமான இரவுகளைப் பெற்றிருந்து, தேவன் வெகு தொலைவில் இருப்பது போலவும், இரவானது ஒருபொழுதும் முடியாது என்பது போலவும் உங்களுக்குக் காணப்பட்டிருக்கலாம்.

இரவின் ஏதோ ஒரு நேரத்தில், பயந்து போயிருந்த மாலுமிகளைக் கடுமையான மனத்தாக்குதல் மூழ்கடிக்கச் செய்தது. கப்பலிலேயே இருக்க வேண்டும் என்ற காலத்தால் கனம் பெற்ற கட்டளையை அவர்கள் மறந்தார்கள்; அவர்கள் தங்களைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் மறந்தார்கள். “முன்னணியத்திலிருந்து நங்கூரங்களைப் போடப் போகிற பாவனையாய் படவைக் கடலில் இறக்குகையில்” (வ. 30இ, ஈ). இது கரைக்குச் செல்லும் விருப்பத்துடன்-புயல் சூழ்ந்த இரவில் பெரும்பாலும் தோல்வியில் முடியக் கூடிய வெறுமையான திட்டமான- செயல்பாடாகும்.

புயல்கள் மற்றும் கப்பல்களைப் பற்றிப் போதிய அநுபவம் உள்ளவராகக் கப்பலில் இருந்த பவுல், மாலுமிகளின் புதிர் விளையாட்டினால் வஞ்சிக்கப்படக் கூடியவராய் இருக்கவில்லை. பின்னணியத்தில் நங்கூரம் போடப்பட்ட கப்பலுக்கு முன்னணியத்தில் நங்கூரம் போடத் தேவையில்லை, அப்படிப் போடுவது சில வேளைகளில் கப்பலுக்கு ஆபத்து விளைவிக்கக் கூடும். இவ்விதமாக, “கப்பலாட்கள் கப்பலை விட்டோடிப் போக வகைதேடி ... இறக்குகையில், பவுல் நூற்றுக்கு அதிபதியையும் சேவகரையும் நோக்கி: ‘இவர்கள் கப்பலில் இராவிட்டால் நீங்கள் தப்பிப் பிழைக்க மாட்டீர்கள்’ என்றான்” (வ. 30, 31). மாலுமிகள் இன்றி அடுத்த நாளில் கடற்பயணம் செய்வது என்பதில் உயிர் வாழும் நம்பிக்கை சிறிதளவே இருந்தது. அப்பொழுது போர்ச்சேவகர்கள் உடனடியாக, “படவின் கயிறுகளை அறுத்து, அதைத் தாழ் விழ விட்டார்கள்” (வ. 32). இது கைவிட்டு விட்டுச் செல்லுவதற்கான மற்ற முயற்சிகள் எல்லாவற்றையும் குறைத்து விட்டது.

இரவின் ஆளுகையில் இருக்கையில், கப்பலில் இருந்த

எல்லாருடைய நம்பிக்கையும் மங்கிப்போனது; அனுபவமிக்க மாலுமிகளே பயந்திருந்தால், மற்ற எல்லாரும் பயமடைந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? விடிவதற்குச் சற்று முன்பாகப் பவுல் மறுபடியும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு, அவர்களை ஆவிகளில் உற்சாகப்படுத்துவதற்கு மூன்று படித்தரத் திட்டம் ஒன்றைத் துவக்கி நிறைவேற்றினார்.

முதலாம் படி, அவர்களின் உடல்களைப் பலப்படுத்துவதாகும் - ஏனென்றால் உடலைப் பாதிக்கும் எந்த ஒரு விஷயமும் ஆவியைப் பாதிக்கின்றது என்பதில் மாறுதல் எதுவும் இல்லை: “நீங்கள் இன்று பதினாலு நாளாய் ஒன்றும் சாப்பிடாமல் பட்டினியாயிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் போஜனம் பண்ணும்படி உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன், நீங்கள் தப்பிப் பிழைப்பதற்கு அது உதவியாயிருக்கும்” (வ. 33ஆ, 34அ) என்று பவுல் கூறி அவர்களை உணவு உண்ணும்படி உற்சாகப்படுத்தினார். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், “நீங்கள் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமென்றால் உங்களுக்குப் பலம் தேவைப்படுகின்றது” என்று அவர் கூறினார்.

இரண்டாம் படி, அவர்களின் ஆவிகளைப் பலப்படுத்துவதாகும் - ஏனென்றால் ஆவியைப் பாதிக்கும் எந்த ஒரு விஷயமும் உடலைப் பாதிக்கின்றது என்பதில் மாறுதல் எதுவும் இல்லை: தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை மறுபடியும் விளக்கப்படுத்திய அவர் “உங்கள் தலையிலிருந்து ஒரு மயிரும் விழாது”⁸ (வ. 34ஆ) என்று அவர்களுக்கு உறுதியளித்தார்.

மூன்றாம் படியானது ஒருவேளை மிகவும் முக்கியமானதாயிருந்தது: அவர், தாம் அந்த வாக்குத்தத்தத்தை நம்பியதைச் செயல் விளக்கப்படுத்தினார்; தேவன் அவர்களோடு இருக்கின்றார் என்பதைத் தாம் உண்மையிலேயே நம்பியதை அவர் காண்பித்தார். “இப்படிச் சொல்லி, அப்பத்தை எடுத்து, எல்லாருக்கு முன்பாகவும் தேவனை ஸ்தோத்தரித்து, அதைப் பிட்டுப் புசிக்கத் தொடங்கினான்” (வ. 35).⁹ மாலுமிகளின் பயத்தைப் போலவே பவுலின் அமைதியும் கூட எளிதில் தொற்றிக் கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தது: “அப்போது எல்லாரும் திடமனப்பட்டுப் புசித்தார்கள்” (வ. 36). அது எப்படிப்பட்ட ஒரு காட்சியாய் இருந்திருக்கும்: ஒரு சிறு ஊழியக்காரர், மூன்று கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் 273 அந்நிய மதத்தார் ஆகியோருக்காக உதயத்துக்கு முந்திய காலை உணவுக்கு

ஸ்தோத்திரம் செலுத்தினார்! இவ்விதமாய் அவர், அவர்களின் ஆத்துமாக்களைப் பலப்படுத்தினார் - ஏனென்றால், ஆத்துமா வைப் பாதிக்கும் எந்த ஒரு விஷயமும் உடலையும் ஆவியையும் பாதிக்கிறது என்பதில் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை.

பவுலைப் போலவே நாமும் புயலை வெற்றி கொள்ள வேண்டுமென்றால், நமது வாழ்வில் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை நாம் வெளிப்படையாகக் காட்ட வேண்டும்.¹⁰ நாம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை நம்புகின்றோம் என்பதை மற்றவர்கள் காணும்படி நாம் அனுமதிக்க வேண்டும்-மற்றும் என்ன நடந்தாலும், நாம் கைவிடப்படுவதில்லை என்று நாம் தைரியமாய் இருக்க வேண்டும். பவுலுடன் கூட நாம், “நாங்கள் ... நெருக்கப்படும் ஒடுங்கிப் போகிறதில்லை; கலக்கமடைந்தும் மனமுறிவடைகிறதில்லை. துன்பப்படுத்தப்படும் கைவிடப்படுவதில்லை; கீழே தள்ளப்படும் மடிந்து போகிறதில்லை” (2 கொரி. 4:8, 9) என்று கூற முடியும்.

திட்டத்தை விரைவு படுத்துதல் (27:38-44)

புயலின் போது பவுலின் நடக்கையை நான் கவனிக்கையில், அவரது நடைமுறைப் பண்பானது எனது மனதில் ஆழப் பதிகின்றது. கப்பலில் இருந்த எல்லாரும் காக்கப்படுவார்கள் என்று தேவன் வாக்குத்தத்தம் செய்திருந்தார், ஆனால் அது தாம் செய்ய முடிந்ததைச் செய்யாமல் இருக்கும்படியான சாக்குப் போக்கு என்று நம்பவில்லை. கப்பலில் இருந்தவர்கள் ஆவிகளில் தாழ்ந்திருந்தபோது, அவர்களை அவர் உற்சாகப் படுத்த முயற்சி செய்தார். கடற்பயணம் செய்ய மாலுமிகள் தேவையாய் இருந்தபோது, அவர்கள் கப்பலை விட்டுச் செல்லாமல் அவர் தடுத்தார். கப்பலில் இருந்த எல்லாரும் பட்டினியாய்க் கிடந்தபோது, அவர்களை உண்ணும்படி அவர் வற்புறுத்தினார். நாம் புயல்களைச் சந்திக்கும் பொழுது, நாம் தேவனுடைய திட்டத்தை - அது எதுவாயிருந்தாலும்-விரைவு படுத்த வேண்டும். புயலுக்குத் தப்பிப் பிழைக்க நம்மால் முடிந்ததை நாம் செய்ய வேண்டும்.

கப்பல் மாலுமிக்குமுவினர் உணவு உண்ட பிறகு,

அவர்களின் பலம் திரும்பியது மற்றும் அவர்களின் நம்பிக்கை உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது. அவர்கள் உதயத்திற்கென்று தயாரிப்பு செய்யத் தொடங்கினார்கள். “திருப்தியாகப் புசித்த பின்பு அவர்கள் கோதுமையைக் கடலில் எறிந்து, கப்பலை இலகு வாக்கினார்கள்” (வ. 38). சரக்குகளில் எஞ்சியிருந்தவைகளை அவர்கள் கப்பலில் இருந்து தூக்கியெறிந்தார்கள் (வசனம் 18ஐக் காணவும்), அதனால் கப்பல் தண்ணீரில் மேலாக மிதக்கவும், கரைக்கு நெருக்கமாய்ச் சேரவும் வழியுண்டாகும்படி இப்படிச் செய்தார்கள்.

அடுத்த வசனம், “பொழுது விடிந்த பின்பு ...” (வ. 39அ) என்று தொடங்குகின்றது. மோசமான இரவுகள் கடந்து செல்லுகின்றன. “பொழுது விடிந்த பின்பு, இன்ன பூமியென்று அறியாதிருந்தார்கள். அப்பொழுது சமமான கரையுள்ள ஒரு துறைமுகம் அவர்களுக்குத் தென்பட்டது; கூடுமானால் அதற்குள் கப்பலையோட்ட யோசனையாயிருந்து” (வ. 39). நிலப்பகுதி காணப்பட்டது, ஆனால் இன்னமும் அவர்கள் பாதுகாப்பில் இருந்து தூரத்திலேயே இருந்தார்கள்.

கப்பல் மாலுமிகளுடைய குழுவானது தங்களின் தயாரிப்பு வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்தது, அக்குழுவானது மேலும் மூன்று படி நிலைகளை எடுத்தது: (1) அவர்கள் நான்கு நங்கூரங்களையும் அறுத்து “கடலிலே விட்டு விட்டார்கள்,” ஏனென்றால் அவைகள் மறுபடியும் அவர்களுக்குத் தேவைப் படவில்லை (வ. 40அ). (2) “சுக்கான்களுடைய கட்டுகளைத் தளரவிட்டு” (வ. 40ஆ). பழங்காலக் கப்பல்களின் பின்புறத்தில் இரு மூலைகளிலும் இரு சுக்கான்கள் வைக்கப்பட்டு அவை யிரண்டும் ஒரு மனிதரால் இயக்கப்படும்படி ஒரு நீண்ட கோலினால் இணைக்கப்பட்டிருப்பதுண்டு. புயலின் போது இந்த சுக்கான்கள் தண்ணீரில் இருந்து மேலே எடுக்கப்பட்டு கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்பொழுது அவர்கள் கப்பலைத் திருப்பும்படியாக அவைகளை மறுபடியும் தளர விட்டார்கள். (3) அவர்கள் “பெரும்பாயைக் காற்று முகமாய் விரித்தார்கள்” (வ. 40இ) அது கப்பலைத் திருப்பவும் காற்றின் வலுவைப் பயன்படுத்தவும் உதவியது.

அவர்கள் கரையேறத் தயாரானார்கள், எனவே அவர்கள் “கரைக்கு நேராய் ஓடி”னார்கள் (வ. 40ஈ). அவர்கள் கரையை நெருங்கி விடலாம் என்று நம்பிக்கையுடன் இருந்தார்கள்,

ஆனால் “இருபுறமும் [எதிர் அலைகள்; NEB] கடல் மோதிய¹¹ ஒரு இடத்திலே [கடல் தளத்தின் கீழே மணல் அல்லது பாறைப் படுகையிருந்த ஓரிடம்] கப்பலைத் தட்ட வைத்தார்கள்” (வ. 41அ). “முன்னணியம் [கப்பலின் முன்புறத்தில் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் பாகம்] ஊன்றி அசையாமலிருந்தது, பின்னணியம் அலைகளுடைய பலத்தினால் உடைந்து போயிற்று” (வ. 41ஆ).

கப்பல் சிதையத் தொடங்கிய போது, மறுபடியும் கலக்கம் உண்டானது. இந்த வேளையில் மாலுமிகள் அல்ல, படை வீரர்களே கலக்கம் அடைந்தார்கள். கைதியொருவன் தப்பினால், அந்தக் கைதியின் தண்டனையை கைதியின் காவலுக்குப் பொறுப்பாய் இருந்த நபரே பெற வேண்டும் என்று இராணுவச் சட்டம் கூறியது.¹² குழப்பத்தில் சில கைதிகள் தப்பிவிடக் கூடுமென்பதாலும், எந்த ஒரு போர்ச் சேவகரும் “சிங்கத்திற்கு இரையாக” விரும்பவில்லை என்பதாலும், கைதிகளில் ஒருவனும் நீந்திச் சென்று தப்பிவிடாதபடி அவர்கள் எல்லாரையும் கொன்று விட வேண்டும் என்பது படை வீரர்களின் திட்டமாய் இருந்தது (வ. 42). மற்ற கைதிகளுடன் பவுலையும் கொன்று போடலாம் என்று அவர்கள் திட்டமிட்டார்கள்.

அவர்கள் கண்களில் கொலைவெறியுடன் பவுலைப் பார்த்த போது, மறுபடியும் பவுலின் உயிர் ஊசலாடியது - ஆனால் அவர் இராயருக்கு முன்பு நிற்பார் என்று கர்த்தர் வாக்குத் தத்தம் செய்திருந்தார். இந்த வேளையில் தேவன் நூற்றுக்கு அதிபதியான யூலியுவின் மூலம் இடைப்பட்டார். அந்த ரோம அதிகாரி பவுலுக்கு விசேஷித்த கவனிப்பு கொடுக்கும்படியாக அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்ததோடு, துன்ப வேளையில் பவுலின் நடக்கையினால் அவர் பவுலின் மேல் நன்மதிப்பு உடைய வராய் இருந்தார். இவ்விதமாக, “நூற்றுக்கு அதிபதி பவுலைக் காப்பாற்ற மனதாயிருந்து, அவர்களுடைய யோசனையைத் தடுத்து”¹³ (வ. 43அ). (உங்களின் வாழ்க்கையில் புயல்கள் வீசும் வேளையில், விடுதலையானது சில சமயங்களில் எதிர்பாராத இடங்களில் இருந்து வருகின்றது.)

கப்பலைக் கைவிடும்படியாக யூலியு விரைவாகக் கட்டளைகள் கொடுத்தார். அவர், “நீந்தத் தக்கவர்கள் முந்திக் கடலில் விழுந்து கரையேறவும், மற்றவர்களில் சிலர் பலகைகள் மேலும், சிலர் கப்பல் துண்டுகள் மேலும் போய்க் கரையேறவும்

கட்டளையிட்டார்” (வ. 43ஆ, 44அ).

பவுல், “ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள்! குளிரலையடிக்கும் தண்ணீருக்குள் நான் குதிக்கும்படியாக நீங்கள் எதிர்பார்க்க வில்லை தானே? நான் பாதுகாப்புடன் இருப்பேன் என்று கர்த்தர் எனக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கின்றார்! நான் ரோமாபுரி சென்று சேர்வேன் என்று கர்த்தர் எனக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கின்றார்! கர்த்தர் என்னைக் காக்கும் வரையிலும் நான் இங்கேயே காத்திருக்கப் போகின்றேன்” என்று கூறியிருப்பார் என நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா? தண்ணீரில் குதித்தவர்களில் பவுல் முதலாவதானவராய் இருந்திருப்பாரோ என்று நான் ஐயப்படுகின்றேன்! அலைகளை எதிர்த்துப் போராடி, நீந்தியோ (அல்லது உடைந்து போன கப்பல் துண்டு ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டோ), அவர் தமது தலையைத் தண்ணீருக்கு மேலாகக் காத்துக் கொள்ளவும், உப்பு நீரில் ஊறிப் போய், கரையை நோக்கி தமது வழியில் போராடி முன்னேறியதையும், ஆற்றல் தீர்ந்து போய் அவர் கரையில் சேர்ந்து பெருமூச்சு விட்டதையும் என்னால் காண முடிகின்றது!

நாம் எல்லாரும் புரிந்து கொள்ளத் தேவையான சிலவற்றைப் பவுல் புரிந்து கொண்டிருந்தார்: வாழ்க்கைப் புயல்களில் தேவன் நமக்கு வெற்றியை வாக்குத்தத்தம் செய்திருந்தாலும், நமக்கு முன்னால் அப்பொழுதும் ஒரு யுத்தம் இருக்கும். நமது வாழ்வுக்கென்று தேவன் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கின்றார். அதை நாம் நிறைவேற்ற அவர் நமக்கு உதவி செய்வார்; ஆனால் நமக்கு நாமே செய்து கொள்ளக் கூடியவைகளை அவர் நமக்காகச் செய்ய மாட்டார். குளிர்ந்த நீருக்குள் குதித்து, உயிர் பிழைக்க நீந்த வேண்டும் என்று அழைப்பது அவரது திட்டமாயிருந்தால், “ஆனால் கர்த்தரே! என்னால் நீந்த முடியாதே” என்று நாம் கூறுவதை அவர் விரும்புவதில்லை. விசுவாசம் என்ற விஷயத்தைப் பற்றிக் கொண்டு குதித்து உயிர் பிழைக்கும்படியாகவே நம்மிடத்தில் அவர் எதிர்பார்க்கின்றார்! வாழ்க்கைப் புயல்களில் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமென்றால், திட்டத்தை விரைவு படுத்தத் தயாராகுங்கள்!

சமாதானத்தை அநுபவியுங்கள் (27:44-28:2)

நமது வாழ்வில் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு ஒப்புக் கொடுக்க நாம் விருப்பம் கொண்டால், அவர் மட்டுமே தரக் கூடிய சமாதானத்தை நாம் அநுபவிக்க முடியும். எல்லாரும் தண்ணீருக்குள் குதித்து கரையை அடையப் போராடிக் கொண்டிருந்த போது, “எல்லாரும் தப்பிக் கரை சேர்ந்தார்கள்” (27:44ஆ). தண்ணீருக்கள் இருந்தவர்களில் கடைசி மனிதர் போராடிக் கரையேறிய போது, அவர்கள் இரண்டாம் முறையாகத் தலைகளை எண்ணி, 276 பேர் இருக்கக் கண்டார்கள் - அது தொடக்கத்தில் இருந்த எண்ணிக்கையாகும் (வ. 37) - அவர்கள் யாவரும் உயிருடன் இருந்தார்கள்! “விளம்பரப்படுத்தப்பட்டபடி” அவர்களில் யாவருக்கும் “உயிர் சேதம் ஏற்படவில்லை”; அவர்களின் “தலையிலிருந்து ஒரு மயிரும் விழாதிருந்தது” (வ. 22, 34)! தற்செயல் நிகழ்ச்சிகள் இதை விளக்கப்படுத்த முடியாதிருந்தது; புள்ளி விபர ஆய்வுகள் இதைச் சாத்தியமற்றதென்றும் அழைக்கலாம். இருந்த போதிலும், இது உண்மையாகவே இருந்தது. தேவன் ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை ஏற்படுத்தும் பொழுது, நீங்கள் உங்கள் வாழ்வை அதன் மேல் தக்க வைக்க முடியும் (நிலைநிறுத்த முடியும்) (1 இரா. 8:56ஐக் காணவும்). இது உங்களுக்குச் சமாதானம் தரவில்லை யென்றால், வேறு எதுவும் சமாதானம் தராது!

கப்பற் சேதத்தில் உயிர்பிழைத்தவர்கள் சுற்றிலும் பார்க்க ஒரு வாய்ப்புப் பெற்றிருந்த போது, அவர்கள் இத்தாலி சென்றடையவில்லை என்பதை அறிந்தார்கள்: “நாங்கள் தப்பிக் கரை சேர்ந்த பின்பு அந்தத் தீவின் பெயர் மெலித்தா என்று அறிந்தோம்” (28:1). எப்படியும் தேவன் அவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார், எனவே லூக்கா “அந்நியராகிய அந்தத் தீவார் எங்களுக்குப் பாராட்டின அன்பு கொஞ்சமல்ல” (வ. 2அ) என்று அறிக்கை தர முடிந்தது. நாளை பயணம் எதைக் கொண்டு வரும் என்று கிறிஸ்தவர் அறியாதிருக்கலாம், ஆனால் அவர் தம்முடன் பயணம் செய்பவர் யார் என்பதை அறிந்திருக்கின்றார். இவ்விதமாக அவர் “எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் சமாதானமாய் இருக்கின்றார்.”¹⁴

முடிவுரை

உங்கள் வாழ்க்கையில் தற்சமயம் நீங்கள் ஒரு புயலுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தால், சங்கீதக்காரர் பின்வரும் வார்த்தைகளை உங்கள் குறிக்கோளாக்கிக் கொள்ள நீங்கள் விரும்பலாம்: “என் ஆத்துமாவே, நீ ஏன் கலங்குகிறாய்? ஏன் எனக்குள் தயங்குகிறாய்?” (சங். 42:5அ); “தேவனை நோக்கிக் காத்திரு; என் முகத்திற்கு இரட்சிப்பும் என் தேவனுமாயிருக்கிறவரை நான் இன்னும் துதிப்பேன்” (சங். 43:5ஆ).

புயலுக்குத் தப்பிப் பிழைப்பதற்கானச் சில ஆலோசனைகளை நான் இந்தப் பாடத்தில் கொடுத்திருக்கிறேன்: (1) புயல் வருகின்ற சாத்தியக் கூற்றினை எதிர்பார்த்திருங்கள்- அப்பொழுது, புயல் வரும்போது திகையாமல் இருப்பீர்கள். (2) தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை விளக்கப்படுத்துங்கள்- அப்பொழுது, ஆயத்தமற்ற நிலையில் புயல் உங்களை மேற்கொள்ளாது போகும். (3) தேவனுடைய பிரசன்னத்தை வெளிக் காட்டுங்கள் - அப்பொழுது புயல் உங்களைப் பாதுகாப்பற்ற வராய்க் காணாது. (4) தேவனுடைய திட்டத்தை விரைவுபடுத்துங்கள் - அப்பொழுது புயலானது உங்களைக் கீழ்ப்படியாதவராகக் காண்பிக்காது. (5) தேவனுடைய சமாதானத்தை அநுபவியுங்கள்- அப்பொழுது புயலானது உங்களை வெகுமதியின்றி விட்டுவிடாது.

தேவனில் விசுவாசம் கொள்வதே - பவுலினால் விளக்கப் படுத்தப்பட்டது போன்ற விசுவாசம் கொள்வதே - உயிர் பிழைப்பதின் இரகசியம் ஆகும்:

ஏனென்றால், என்னை ஆட்கொண்டவரும் நான் சேவிக் கிறவருமான தேவனுடைய தூதனானவன் இந்த இராத்திரியிலே என்னிடத்தில் வந்து நின்று: பவுலே பயப்படாதே, ... ஆனபடியினால் மனுஷரே, திடமன தாயிருங்கள், எனக்குச் சொல்லப்பட்ட பிரகாரமாகவே நடக்கும் என்று தேவனிடத்தில் நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன் (27:23-25).

பவுலுக்குக் கூறப்பட்டபடியாகவே மிகச் சரியாகவே யாவும் நடந்ததா? கரையோரத்தில் குளிர் காய்ந்து கொண்டு தேவன் தமது வார்த்தையைக் காப்பாற்றுகின்றார் என்று அறிந்த 276

மனிதர்களை நினைத்துப் பாருங்கள்! அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட புயலில் அவர்கள் தப்பிப் பிழைத்தார்கள், உங்களுக்கு ஏற்படும் புயலில் நீங்களும் தப்பிப் பிழைக்க முடியும்! பின்வரும் வார்த்தைகளை உங்கள் இருதயங்களில் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்: “நான் தேவனை விசுவாசிக்கின்றேன், எனக்குக் கூறப்பட்டபடியே யாவும் நடக்கும் என்று நான் நம்புகின்றேன்!” இப்படிப்பட்ட விசுவாசத்துடன் நீங்கள் எந்தப் புயலையும் வெற்றி கொள்ள முடியும்!¹⁵

காட்சி-உதவிக் குறிப்புகள்

இந்தப் பாடமானது தேவனுடைய கிருபை மற்றும் மனிதரின் பொறுப்பு ஆகியவற்றின் உறவை விளக்குகின்றது: கப்பலில் இருந்த “ஓவ்வொருவரையும்” தேவன் பவுலுக்காகத் தயவு பண்ணியிருந்தார், ஆனால் அப்பொழுதும் அந்த அப்போஸ்தலர், அவர்கள் யாவரும் பத்திரமாய்க் கரை சேர்வதை உறுதிப்படுத்த அவரால் முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டியதாய் இருந்தது. தனி நபர் வங்கிக் காசோலைகள் பயன்படுத்தும் இடத்தில் நீங்கள் வசித்துக் கொண்டிருந்தால், நீங்கள் பயன்படுத்த விரும்பக் கூடிய ஒரு காட்சி விளக்கம் இதோ: உங்கள் வகுப்பில் நீங்கள் வெற்றுக் காசோலை ஒன்றைக் காண்பியுங்கள். அங்குள்ள ஓவ்வொருவரும் அந்தக் காசோலையை நீங்கள் அவர்களுக்கு ஏராளமான தொகை தரும்படிக் கொடுப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளும்படி கூறுங்கள் (அது அவர்களில் எவரும் உழைத்து ஈட்டாத தொகையாகும்). இருந்தாலும், அவர் அந்தக் காசோலையைப் பெறும்போது, அதைப் பணமாக்கி அக்கொடையின் பலனை அனுபவிப்பது அவசியமாகும். அது போலவே, இரட்சிப்பும் ஒரு கொடையாகும்; ஆனால் அந்தக் கொடைக்கு நம்மைத் தகுதியாக்கிக் கொள்வதற்கு நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய (நம்மால் முடிந்ததைச் செய்ய) வேண்டும்.

பிரசங்கக் குறிப்புகள்

புயலுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கப் பவுலுக்கு உதவிய

விசுவாசத்தை (27:23-25) பின்வரும் வழியில் நாம் சுருக்கிக் கூற முடியும்: (1) நான் தேவனுடைய உடைமையாயிருக்கின்றேன் (“என்னை ஆட்கொண்டவரும்”). (2) தேவன் எனக்கு ஒரு நோக்கத்தைக் கொடுத்துள்ளார் (“நான் சேவிக்கிறவருமான”) (3) நான் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை உணருகின்றேன் (“என்னிடத்தில் வந்து நின்று”). (4) தேவன் எனக்கு ஒரு வாக்குத்தத்தம் கொடுத்திருக்கின்றார் (“நீ இராயனுக்கு முன்பாக நிற்க வேண்டும்”).¹⁶

“நான்கு நங்கூரங்களை” ப் பற்றித் தற்செயலாகக் குறிப்பிட்டது (27:29) பிரசங்கியார்களை வசீகரித்துள்ளது. எனது ஆராய்ச்சியில் நான், நம்மைப் பாறையிடங்களில் விழுவதில் இருந்து பாதுகாக்கக் கூடிய ஆவிக்குரிய நான்கு “நங்கூரங்கள்” பற்றிப் பல பிரசங்கங்களைக் கண்டிருக்கின்றேன். வேதவசனத்தில் “நம்பிக்கை” (எபி. 6:19) என்ற ஒரே ஒரு ஆவிக்குரிய நங்கூரம் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுவதால், இந்த அட்டவணைகள் அகவுணர்வு சார்ந்ததாக இருக்கின்றன. லாயிட் ஒஜில்வி அவர்களின் ஆலோசனை மிக்க கருத்துடையதாகக் காணப்படுகின்றது. அவர், “பாறையிடங்களில் விழுவதிலிருந்து பாதுகாக்க ஒருவேளை உங்களிடம் உங்களின் சொந்த [நங்கூரங்களின்] தொகுதி இருக்கலாம் ... உங்களுக்குப் பயன்பட்டிருக்கக் கூடிய நான்கை அட்டவணைப் படுத்துவதென்பது சிக்கலானதாகும். மக்கள் அவர்களின் [சொந்த] நங்கூரங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும்படி அவர்களை உற்சாகப்படுத்துங்கள்.”¹⁷

குறிப்புகள்

¹John Pollock, *The Apostle: A Life of Paul* (Wheaton, Ill.: Scripture Press Publications, 1985), 280. ²இப்பாடத்தில் உள்ள எனது ஐந்து முக்கிய கருத்துக்கள், ஜேக் கிரஹாம் அவர்களால் “Power Point” என்ற தொலைக்காட்சிப் பிரசங்கங்களில் ஒன்றான “இருளை வெல்வது எப்படி?” என்ற தலைப்பில் தரப்பட்ட பிரசங்கத்தில் இருந்து தழுவியமைக்கப்பட்டதாகும். ³வழக்கமாகக் கர்த்தரே பவலுக்குத் தரிசனமானார். பவலுடன் இருந்த கப்பல் தோழர்கள் கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர்களானதால் அவர்கள் “இயேசு எனக்குக் கூறினார்” என்பதை விட “ஒரு தூதன் எனக்குக் கூறினார்” என்று கூறுவது எளிதில் புரியக்கூடுமாகையால் தூதன் அனுப்பப்பட்டிருக்கலாம். இருப்பினும் நம்பிக்கையின் செய்தியானது அடிப்படையில் ஒன்று போலவே இருந்தது (18:9, 10; 23:11ஐக் காணவும்). ⁴இயேசுவின் முந்திய ஒரு உறுதிப்பாடு பற்றிய புதிய குறிப்பு ஒன்று இப்பாடத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது: பவுல்

நிச்சயமாய் ரோமாபுரி செல்வார் என்று இயேசு கூறியிருந்தார் (23:11); பவுல் நிச்சயமாக இராயருக்கு முன்பு நிற்பார் என்று தூதன் கூறினான். ⁵கப்பலில் இருந்த யாவரும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகி விடுவார்கள் என்ற அர்த்தத்தில் அவர்களைப் பவலுக்குத் தேவன் தயவு பண்ணவில்லை, ஆனால் அவர்கள் எல்லாருடைய உயிரும் காக்கப்படும் என்ற அர்த்தத்திலேயே அவர் தயவு பண்ணினார். தேவபக்தி யற்றர்களை தேவ உதவியானது எவ்வாறு காத்தது என்பதற்கான மற்ற சில எடுத்துக்காட்டுகளுக்கு ஆகி. 18:26-32; 30:27; 39:5 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும். ⁶சங். 34:18; 145:18; ஏசா. 41:10; 43:1-5; ரோமர் 8:38, 39 ஆகியவற்றைக் காணவும். ⁷இதை கிரேக்கம் மற்றும் இத்தாலிக்கு இடையில் உள்ள ஆதிரியாக்கடலுடன் குழப்பிக்கொள்ள வேண்டாம். பழங்கால எழுத்தாளர்களின் கூற்றுப்படி, “ஆதிரியாக் கடல்” என்பது மத்திய தரைக்கடலின் கிழக்கு மையப் பகுதியாக இருந்த இடத்தின் இயற்பெயராகும். ⁸இது மிகவும் நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு விளக்கம் ஆகும் (1 சாமு. 14:45; 2 சாமு. 14:11; 1 இரா. 1:52; ஓக். 21:18). ⁹இது கர்த்தருடைய பந்தியல்ல, பொதுவான ஒரு உணவையாகும். ¹⁰நாம் பொது இடங்களில் உண்ணுகையில் அமைதியாக ஸ்தோத்திரம் செய்வதற்கு பவுலிடம் இருந்த ஒரு குறிப்பைக்கூட இவ்விடத்தில் நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்! ¹¹இரண்டு எதிரெதிர் திசையிலிருந்து வந்த பலத்த அலைகள் தண்ணீருக் கடியில் கடற்பயணிகள் காண முடியாத வகையில் மணல் மற்றும்/அல்லது பாறைகளைக் குவித்திருந்தன. மெலித்தாத் தீவின் “புனித பவுல் வளைகுடா” என்ற இடத்தில் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் இன்றும் உள்ளன. ¹²“அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள், பாகம் 3” இதழில் அப். 12:19க் கான குறிப்புகளையும், “அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள், பாகம் 4” இதழில் அப். 16:27க்கான குறிப்புகளையும் காணவும். ¹³ஒருவேளை நூற்றுக்கு அதிபதி சேவகர்களின் திட்டத்தைத் தற்செயலாகக் கேள்விப்பட்டு அவர்களைத் தடுத்திருக்கலாம், அல்லது கைதிகளைக் கொல்வதற்குச் சேவகர்கள் அனுமதி கேட்க, அதற்கு யூலியு “வேண்டாம்” என்று கூறியிருக்கலாம். பின்னால் கூறப்பட்டதே நடந்திருக்கும். ¹⁴2 தெசலோனிக்கேயர் 3:16ஐக்காணவும். மற்றும் சங்கீதம் 29:11; யோவான் 14:27; 16:33; ரோமர் 1:7; 2:10; கொலோசெயர் 3:15 ஆகிய வசனங்களையும் காணவும். ¹⁵இந்தப் பாடம் ஒரு பிரசங்கமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டால், “திட்டத்தை விரைவு படுத்துதல்” என்ற ஆலோசனை எண் 4ஐ அழைப்புக்குத் திரும்பப் பயன்படுத்தலாம். புறம்பேயுள்ள பாவி விசுவாசித்து, மனந்திரும்பி, ஞானஸ்நானம் பெற வேண்டும் (மாற். 16:15, 16; அப். 2:38) என்பதே தேவனின் திட்டமாகும். ¹⁶“Anchors for the Anxious,” என்ற பிரசங்கத்திலிருந்து. ¹⁷Lloyd Ogilvie, *The Communicator's Commentary*, vol. 5, Acts (Dallas: Word Publishing, 1983), 349; என்ற நூலிலிருந்து.